

Musikk

REDAKSJONEN: Telefon 62 43 25 00 ■ E-post: redaksjonen@ostlendingen.no ■ www.ostlendingen.no

TIPS OSS!

SMS+MMS
<Kodeord>TIPS0
til 2097

Telefon 62 43 25 00

Jaga i kjent stil

Jaga Jazzist:
One-Armed Bandit
Universal

Etter 15 år i bransjen begynner Jaga Jazzist å bli rimelig kjent for sin helt spesielle sound. Deres siste plate er intet unntak. Her får du Jaga slik du kjenner dem, selv om vaske-seddelen hevder det er mer Zappa og progrock på lur. Tja, jeg vet ikke det, det låter veldig slik vi er vant til. Lange litt monotone partier med uttalt variasjon i rytmikk med marimbaen som varemerke, hvor det kollektive dominerer, med lite rom for solister. Det er selvfølgelig både teknisk og musikalsk som alltid bra, men etter å ha produsert en relativt stor antall plater over samme lest, begynner i alle fall undertegnede å få et visst ønske om at Jaga kunne vært litt modigere i å finne nye musikalske uttrykk. For menigheten er dette sikkert nok et kapittel i historien om Jaga Jazzist man bare må ha.

Christen Ringnes

Folk-rock

Midlake:
The Courage of Others
Bella Union

Midlake kommer fra Denton, Texas, og de fikk masse ros for sitt forrige album "The Trials of Van Occupanther" fra 2006. Mange sammenlignet dem med Crosby, Stills, Nash & Young, med elementer av progressiv folk - pluss en liten dose Fleetwood Mac, la enkelte til. På årets album har de nærmet seg den britiske folkrock-tradisjonen. Fairport Convention, Steeleye Span og Jethro Tull i akustisk utgave er trolig blant inspirasjonskildene. Resultatet er kanskje mer forutsigbart enn forgjengeren, men like fullt veldig melodios, vakkert og forførende fengende. Perlene står i kø og gamle hippier som fortsatt drømmer om bokollektiv på landet med katt og kaniner og en meny av biodynamisk frukt og grønnsaker, vil finne et passende lydspor til dette livet i "The Courage of Others".

Per Kristian Hansen

Soul med nerve

Corinne Bailey Rae:
The sea
EMI

Corinne Bailey Rae (31) fra Leeds slo gjennom med et brak

i 2006 og musikkprisene rant inn for hennes første album. Hennes musikermann Jason Rae døde av overdose to år senere, og anmelderne leter nå med lys og lykte etter assosiasjoner til tragedien i vinterens nye album. Tekstene handler om love, love, love, men det er både håp og savn i dem, og de står på egne bein uansett hva som har skjedd. Hun har en fri og jazzy syngemåte. Kompet følger henne variert og kontrastfylt med mye rytmiske sprell. Selve låtene, nesten alle er hennes egne, kunne vært enklere, tydeligere og mer slående. Dyktigheten fins det ikke tvil om.

Geir Hovensjø

Lyden av San Francisco

Citay:
Dream get together
Dead Oceans

Citay er utmerkede utøvere av en sjanger innenfor rocken som i over 40 år har vært knyttet til hippiebyen San Francisco. Det er snakk om utstrakt og virtuos bruk av elektriske og akustiske gitarer i lange improviserte partier, ambiente klanger og lydkulisser, og svært så melodios Beach Boys-inspirert vokal. De som elsker å plassere musikk i båser bruker som oftest betegnelsen psykedelisk poprock for å beskrive resultatet. Kall det hva du vil. Få band behersker sjangeren bedre enn nettopp Citay, og dette er bandets tredje og beste album - så langt. Aldeles praktfullt! Hør bare på perler som "Careful with that hat" og "Dream get together". Peace & Love, brothers and sisters!

Per Kristian Hansen

Gammelt og nytt

Zuma:
Pearls
Grappa

Alexander Stenerud nådde ikke opp i MGP-finalen sist lørdag, men på dette albumet får du en smakebit av hva han og kollega Henrik Njaa har holdt på med i duoen Zuma siden platedebuten i 2001. Alle bandets radioslagere er med her. I tillegg legger de både fjorårets MGP-låt "Find my girl" og årets "Give it to me" i potten, samt et par helt nye spor. Til sammen hele 15 spor med hyggelig 80-

tallsinspirert og dansevennlig popmusikk.

Per Kristian Hansen

Fuzzpunk

Gatecrashers:
Rock'n'Roll Suicide part 1:
The Rebel Sound of Shit &
Failure
Gestapo Records

Denne gjengen har trolig ingen andre ambisjoner enn å holde på med det de høres ut til å sette høyest her i verden - å underholde seg sjøl og alle andre som gidder å høre på med hemningsløs, lavskuldret og kontant rock'n'roll som treffer deg rett i øret - og solar plexus. Jeg tipper Ramones og Black Sabbath er viktige forbilder... Kall det punk, kall det hardrock eller heavy, sjøl synes jeg fuzzpunk kan være en passende betegnelse på Gatecrashers' herlige riffbaserte party-rock. Når det låter så bra i studio, formoder jeg at det bare tar av verre i et klamt og hardstappa kjellerlokale, for dette er musikk for spill levende mennesker - "live".

Per Kristian Hansen

Melankolsk visepop

Dan Kristofferson:
It's cold tonight
Nordic records

Dan Kristofferson kommer fra Kvinesdal, og alt som 10 åring fikk han musikalske inspirasjon etter å ha funnet en Elvis-kassett i sin fars hønsehuse. 16 år senere kommer hans første album med melankolsk visepop, og fortsatt kan arven etter Elvis spores i vokalen, iblandet en aldri så liten dose raspete Tom Waits-påvirkning. Det låter en smule teatralisk, grensende til pompøst av og til, enda formen er relativt lavmælt. Likevel er det mye godt å si om låtene som i all hovedsak er melodios, stillferdige viseballader hyggelig arrangert med bidrag fra blant annet en felespillende Lillebjørn Nilsen. Greit nok. Tittelsporet "It's cold tonight", albumets siste spor, er definitivt høydepunktet her.

Per Kristian Hansen

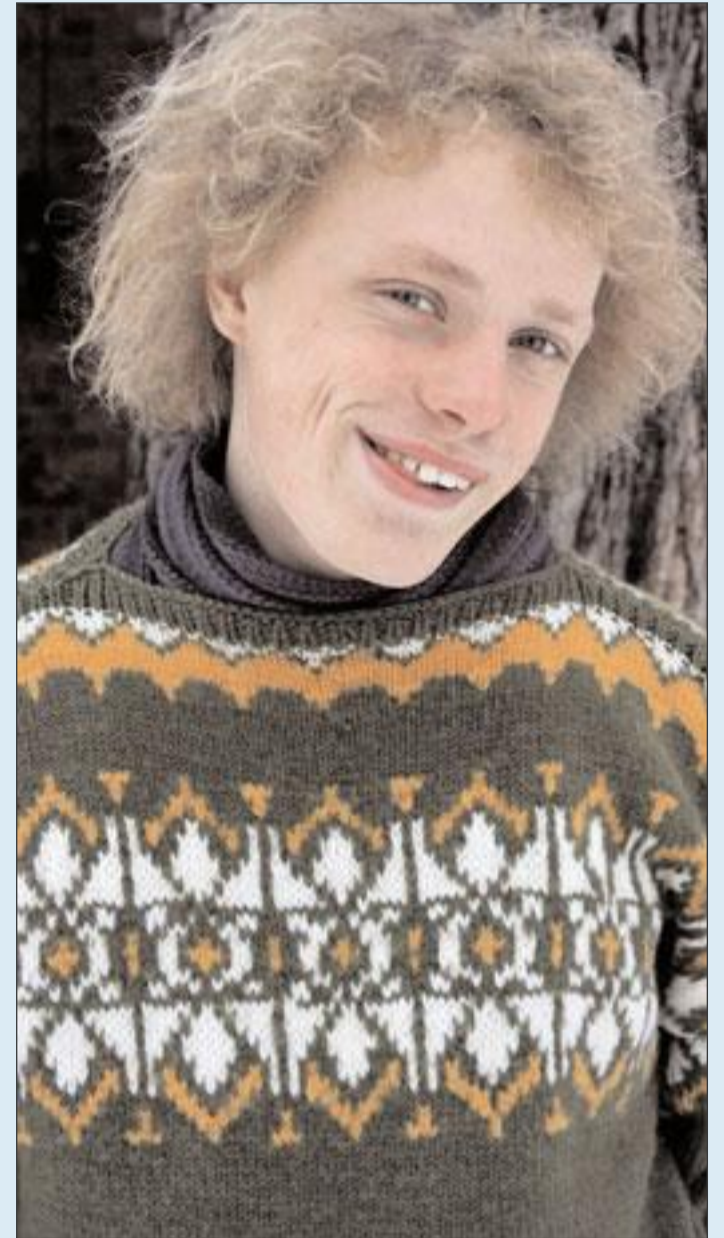
Sopran og gitar

Helene Wold og
Vegard Lund:
Mit und ohne Worte
Mudi

"Mit und ohne Worte" - med og uten ord. Sopranen Helene Wold og Vegard Lund på gitar og mandolin byr på en reise med 22 stoppesteder innen den klassiske romantikken. Låtskrivere som Mozart, Schubert, Mertz, Diabelli og flere andre er ledsagere på ekspedi-

Moddi slipp

sjonen, som har gitt riktig vakre og minneverdige opplevelser. Lyse og mørke stemninger oppstår. På de fleste numrene opptrer Wold og Lund sammen, men sistnevnte spiller også alene. En drøy times nydelighet er verdt å få med seg for alle elskere av klassisk musikk, og hvis du ikke hører med i leiren, er det ikke dumt å prøve å nærme seg.

Geir Hovensjø

Tøff trio

Retribution Gospel Choir:
2
Sub Pop

Den hardtslående trio er overraskende nok fronta av Alan Sparhawk, som vanligvis jobber sammen med kona i det saktegående og minimalistiske amerikanske bandet Low. Retribution Gospel Choir derimot er en klassisk grungeinspirert hardrock-trio med friske riff, drivende soloer og skikkelig god, gammeldags vokal. Flere av sporene her hadde neppe blitt oppfattet som fremmedelementer på for eksempel et Cream-album. Tøft, velspilt og inspirerende, spør du meg. Mine favoritter er "Workin' hard" (solid rock'n'roll) og voldsomt mektige "Poor Man's Daughter", men de andre åtte sporene er også bra.

Per Kristian Hansen

Engelsk electropop

Hot Chip:
One Life Stand
EMI

Dette er Hot Chips fjerde studioalbum på seks år. Fronta av Alexis Taylor har de laget et